Larseskogens sånger

Dikter

av

Lars Larsen

Stockholm 2024

Innehåll

Förord

Denna diktsamling är en bearbetning av en diktsamling som jag och min ex-flickvän Titti Spaltro tänkte ge ut på Fri Press förlag, med deras tillstånd, men som inte blev av. Jag har utelämnat Tittis dikter i samlingen.

I denna bok finns dikter från hela min verksamma tid som poet, ett urval av de bästa som inte redan publicerats.

Lars Larsen, Stockholm 24.9.2024

Dikter

Ordspillrorna

(tillägnad István Molnár)

Mor Natur, fastän ej någonsin
med civilisationsspråk ditt väsen kan beskrivas
så låt mig dock med spillrorna av min
fåfängas grymma mur få leka, trivas.
Hur kan jag någonsin från dem mig gömma,
de ligger ju utspridda överallt
nu efter att jag skådade din ömma
uppenbarelses vulkaniska gestalt.

Låt mig med dessa ordspillror få leka!
Helt tills de vittrar sönder av sig själv.
Mitt i sin fulhet vill jag dem dock smeka
djupt ner i en förlåtelsens älv.
Det är där de helst skall dö, när varje minne
av förlåtelsen sin uttydning har fått
och inte värker längre långt därinne
men har gråtit färdigt för gott.

Granens bön

Granen böjer sitt huvud i kvällsbön
tvinnar en tråd av gräs
binder ena ändan runt sin fot
och andra ändan i sin topp
så gråter hon och samlar in sina barn igen
samlar in alla världens städer
det är kväll och hon täljer dem åter varsamt
lägger sedan deras nakna fötter mot gräståden
kysser på deras nakna pannor ett kors av kåda och tårar
sakta böjer hon huvudet
spänner gräståden
skjuter ett rop
rakt upp i mörkrets hjärta

Åh, skogens renhet!

Åh, skogens renhet, skölj över mig,
mullens renhet, tvätta min asfalthy!
Åh, skogslukt, linda mig åter
att uppstå i morgon igen
ur dig.

På dödsbädden

Aldrig var Ditt
minne om mig så skimrande
som här vid månens stilla
risslande vattenfall

Stum jag gömmer
ansiktet mitt i händerna
inför Ditt minnes tysta
stammande måneljus

Se, nu är jag
här, detta frö som lägger sig
ner i Ditt minnes mjuka
porlande lövskogsjord

Sakta rinner
fröet, där borta framför mig
faller det ner i en
tillbedjande svanesång

Långt där nere
når mig ej längre rösterna
av dessa aftonsånger
som bara dör och dör

Här är havet
här lyser månen harpolikt
med duvsång ruvande
lågt över vattenfall

Min erfarenhet av fångenskap

När människan sätts i fångenskap
och yttre stimuli tas bort
då tvingas hon möta det som flödar
fram som ett inre stimuli.
Då blir hennes inre så tydligt, så klart,
det speglar sig mot väggarnas vita duk,
det är som en mini-domedag
och en mini-skärseldsflamma.
Den skärselden gör henne mer beredd
på den yttersta, den efter döden.
Ty fångenskap är som en liten död
som bereder för Stora Döden.
När flamman svidit bort det sista slagget,
då tynger ej mer att vara fången.
Ty då går man in i djupet, dit
där hundar i fångenskap lever.

Döden

En morgon
kanhända jag
får flytta
till solen.
En morgon
lyfter jag på
svanevingar
mot en azurblå,
högre luft
mättad av gryning
och barnatjut.

Nådastolen *

(Uppenbarelsebokens fjärde och femte kapitel)

Djupt i tillvarons hjärta,
välvd över sagans och mytens ljus:
kristallhavets rena, bjärta
färger och vind av serafvingars sus.
Fyra Djur över det ses trona,
- keruber (1) - och en är av Adamskt snitt,
som har låtit ett blod sig försona,
ett blod av ett Lamm så rent och vitt,
i kristallhavstronens mitt.

Ur det Lammet det ljuder en hänryckningssång,
kristallklart som havet självt.
Profeter sökt tyda det mången gång
då de bortom sig själv har välvt.
Och tonerna helar själv djupaste sår
ja ock i självmördares bröst,
om det eviga Eden de tonerna spår
och de sjungs med sagolik röst.

* nådastolen är ett annat ord för förbundsarken i Gamla Testamentet, det gyllene altare med gyllene änglar (keruber) på som stod i det Allra Heligastes mitt i det judiska tabernaklet och templet.

(*) djurlika änglar

Swedenborg *

Allt som skrivits på svenska språket
har skapat en swedenborgsk andevärld,
som lever sitt eget liv, utanför bråket
av dagspolitik och världslig flärd.

Här gäller blott underhavsliga lagar
av simmande, bubbellik natur,
där spöklika fiskar på havsbottnen jagar
och människan lever som djur.

Här gäller ej simpla klassifikationer
i lögn och sanning, i ont och gott.
Förlåtelsens väldiga evighetstoner
väller och smälter i azurblått.

När dagspolitiken med stenansikt talar
och psykiatrins moralism blir för tung,
går du ner dit till undervattnets salar
till leken i havsströmmars gung.

När läkare kommer och granskar psyket
och iskallt bläddrar i psykvårdslag,
då finns blott en utväg: det blixtsnabba dyket
till spökfiskars lyktor som tröstar en svag.

En gång var vårt jordklot betäckt av vatten
och isfloder sjunger dess ödes dån.
Din själ rinner ständigt ut i natten
till moderhavet den kom ifrån.

* Emanuel Swedenborg, 1688-1772, svensk andeskådare, internationellt mycket känd

En fabriks "ande"

Jag såg en gång i min fantasi
en fabriks "ande".
Denna ande var någonting ohyggligt tungt,
ett tyst metalliskt vrål av fångenskap,
slaveri och förtappad instängdhet i materien.
Det var som om fabriken ropade efter befrielse,
efter civilisationens fall
och naturens återkomst.

Trädapokalypsen

Har du i en förvånad, blixtsnabb stund,
förlorad mellan dröm och vakenhet,
uppstått ur ett björkträds väsensgrund,
och klätt dig i nakenhet?

Ett ögonblick blev allting tomt och svart,
behovet efter rörlighet försvann,
och sedan avslöjades det vart
den frihetens ådror rann.

Vad var bundenhet vid jordens ådernät,
när din nya trädförnimmelse uppstod,
den som nyckeln har till dödens hemlighet,
till granitens fördolda blod.

Förlamad utav glädje vände du
tillbaka till din kropp och ditt hus,
och visste att all fångenskap var nu
för evigt förvandlad i ljus.

Hur skriften dog ut

Efter Befrielsen
fortsatte vi att tillverka böcker
i många decennier
men inte genom tryckerier och bläck,
utan genom hemlagad svärta och fjädrar
genom att göra små handskrivna böcker
av de tomma första och sista sidorna
i gamla böcker, vi återanvände dem
tills alla böcker var genomgångna.

Höstpsalm om döden

Och nu kommer hösten med sin livgivande kyla.
Dess väsen märkes bäst när man sover utomhus.
Och nu kommer hösten som en död före döden,
den låter oss få känna hur det blir när vi ska bort.

Jag längtade så i mitt inre efter döden,
och så kom plötsligt hösten med sin årliga död.
Man ej behöver vänta till den sista stora döden.
Man får vänja sig sakteligen vid den varje höst.

Och aldrig jag visste att döden var så ljuvlig
som nu när jag känner på dess väsen denna höst.
Så skimrande klarfrisk och ren som en istapp
som väcker mig med oanad förvandlingskraft.

Och låter jag då höstens väsen tränga in i märgen
och lever jag mig in i den så helt att jag dör
före döden, ja då slipper jag att fly till självmordstankar
för att redan nu få uppleva döden.

Sången om mänsklighetens barndom

Stadd på vita vingar
var mänsklighetens gryning,
luftig, kristallren var dess flykt,
där den under jätteormbunkarna
fostrades av kentaurer.
O, du ljuva barndomsgryning
då dina gudar ännu bar på doften
av djurursprungets friskhet!
En Swedenborg, en Stagnelius
kunde drömma dig fram,
men stum blev vår längtan
under maskinernas grå himmel.
I Pindaros sånger ljöd du
ännu oförfalskad
då minnet av dig glödde än
i lägerelden,
då vi kunde värma oss på dig
i natten,
innan myternas massiva glömska
tog överhanden,
och gudarna blev mekaniska
som järnet då det varit för länge
utanför glöden.
O, barndomsgryning,
vem bär din andes svalka än,
här i brännande ökensanden,
för vem blev dina hieroglyfer tolkade,
vem minns dig, Eden, med sitt liv,
så som hundar minns,
men i en värld av språklösheten dold,
vem ger oss skäl att hoppas
på din återkomst,

den som gör oss stumma av längtan,
men tysta ber vi Livet om lov att få
hoppas
på den vita fågelns återkomst
med sin outsägliga, hemliga tröst
från fjärran skogar.

Natten är den lilla döden

Natten är den lilla döden
Drömmen är den lilla andevärlden
Den fysiska döden är den stora döden
Dödsdrömmen är den stora andevärlden

Vintern är den mellanstora döden
Dvalan är den mellanstora andevärlden
Den fysiska döden är den stora vintern
Dödsdrömmen är den stora dvalan

Dagen är det lilla livet
Vakenheten är den lilla Verkligheten
Fortsättning trots döden är det stora Livet
Att förnimma den är den stora Vakenheten

Sommaren är det mellanstora livet
Livslust är den mellanstora vakenheten
Evigheten är den stora sommaren
Att förnimma den är den stora Verkligheten

Knockout efter smärta är den lilla medvetslösheten
Civilisationen: Traumat av strafflag, är den stora medvetslösheten
Återhämtning efter smärta är det lilla uppvaknandet
Civilisationskollapsen är det stora uppvaknandet

Horisonten

En svala sänker sig majestätiskt stilla
mot gråtens slut, den fjärran horisonten,
historiens horisont, ja korsets hjärta,
förlåtelsens horisont, där är den stora
förbrödringens tecken, bildningssältan,
i perspektivens kosmiskt stumma gravskrift.
En svala sänker sig, svagt jag hör den snyfta,
den bär en brottslings och ett helgons böner
ner till den blodbestänkta gränsen
där skillnad utplånas för evigt.

Fårdikt av Lars Lammsen

På ängarna vandrar
underliga filurer
med krullig päls
och gör det samma
år ut och år in
i tiotals år ibland.
Vad är det som är så ljuvligt,
vad är det som man aldrig
blir trött av att göra?
Det är att äta gräs.
Äta de saliga ängvarelserna, ängens änglar.
Cannabisrökarna ser avundsjukt på.
Fåren har en trygghet i sin enhet
med naturen
som cannabisrökarna saknar.
Den sanna meditationens
eviga trygghet.

Klarhetens källa

Stilla och gömd,
dunkelt och tyst,
inga rubriker,
sakta och milt
lever den eviga
klarhetens källa
trygg under gudsvingen
den evigt sälla*.

* "säll" är ett gammalt svenskt ord för salig

Djupt inne i skogen

Här är evigheten.
Så här kommer det alltid att förbli.
Tidsåldrarnas sång i granarnas sus.

Skogens ande

Skogens ande tonar
djupt i fängelsets natt.
Skogen allt försonar,
griper mörkret fatt.

Skogen, liv i döden,
skogen, ge mig skog!
Är du full av nöden,
doppa dig i skog.

Måsens jubel på sjukhusets tak

Hur kunde den jubla så där,
den där måsen där,
på sjukhusets tak, på krönet där
av allt lidande, på taket av lidandets tempel.
Visste den inte det jag vet,
om lidandets tempel,
jo det gjorde den nog,
men den verkade veta
något jag inte vet,
kanske blott anat
i det fjärran blå.

Fågeldansen

En flock av små, små fåglar
stiger mot himlen
och när de når ovan molnen
brister de ut i en ofattbar dans och jubel:
"Halleluja!!!", kvittrar de utom sig av fröjd,
"Vi skall få tillbaka det Adam förlorade,
guldåldern, Eden, paradiset för alla varelser!!
Och dagen närmar sig i hast!"

O, om man hade kunnat fågelspråket då.
Då hade man dansat och jublat med dem.

Jag har sett paradiset

Jag har sett paradiset. Det var i Polen i februari 2019, under en psykos, som jag sett paradiset tydligast. Jag såg det i två omgångar. (Den ena upplevelsen har jag beskrivit i min bok ”Epifanin i Warsawa 9.2.2019” som kan läsas fritt på Internet Archive) Jag kan inte förklara det jag såg förutom med orden att:

Det var ett outsägligt källrent,
silverklart, morgondaggfriskt
skimmer av lätthetens
Eden-lika dun
och evig, vårlik kärleksglans i öst.

Löftet

Om du skulle idag bliva nådd av ett bud
att i morgon du flytta får
till det himmelska hemmet, där kråkornas ljud
bliver äntligen något du förstår.
Vilket skimmer då plötsligt skulle vila över allt,
en Förklaringens värme, mäktigt blid,
och vart ögonblick skulle, så har mor förtalt,
bli som sagors och lägereldars tid.

Men min vän, detta himmelska hem som du åtrår,
finnes i själva verket överallt,
det är blott dina andeögon som ej förmår
det förnimma, ty hjärtat är kallt.
O, det krävs blott ett Löfte, så lyfts slöjan av,
och allt strålar av Guds paradis.
O, så dväljs då vid Löftenas ändlösa hav,
och Guds trofasthets skimrande dis.

Det är särskilt ett Löfte, som låter hjärtat se
in i tillvarons hemligheter in.
Det är löftet om alla tings återställelse
och att den upprättelsen ock är min.
O, jag blir som en drömmande när jag det förstår,
och att fullt det förstå det är ej lätt.
Men när stundom en aning om det mitt hjärta når,
blir min själ på det Löftet inte mätt.

Sånger

Sången

(egen melodi inspirerad av Grieg)

Vill du gå med mig dit ut
där stjärnor föds och dör,
dit höstlövens irrfärd är gången?
Där vår sorgsna väg tar slut
och där till sist vi hör
den avlägsna, drömlika sången.

Evighetens jubelsång

(Mel. o. förebild: "Jeg synger julekvad", norsk julpsalm)

Jag sjunger jubelsång
i evigheten lång
Min Mor Naturen vilar
i gränslös majestät
Som solen klar hon smilar
och går på lätta fjät
:/: Hon är Modern min :/:

O Moder Jord, så mild
dig längtar jag så till
Kom varma famn att värma
till liv min döda djurlikhet
Låt mig dig efterhärma
som aporna i lekfullhet
:/: Drag mig efter dig :/:

Är ej Naturen mild
som med oss leka vill
Vi alla har fördärvat
i lag och straff vår väg
Och så har hon förvärvat
oss djurens salighet.
:/: Vore vi än där :/:

Var är väl glädje lik
den uti djungelrik
där alla djuren kväder
en ny och ljuvlig sång
som åskans jubelväder
och urbasuners klang.
:/:Vore vi än där/

Valpsången

(mel. "Livet är skjönt når Jesus med meg går", norsk andlig sång)

1. Lyssnande afton, över vida fält
går den sin gång, att sova i sitt tält.
Den sveper allting in i valpars sång,
alla blir lika av dess stilla gång.
Morgonen tolka skall vad gräset drömt,
med gryningsljusets silverflöjt så ömt.
Så skall din själ få liv av aftonen
medan du går din gång mot sommaren.

2. Skulle du börja frukta livet självt,
låt valpens väsen vagga dig så snällt.
Av denna ton som livets harpa bär
kan du dig sluta till hur sången är.
Morgonen tolka skall vad granen drömt
med strålklar glans, ur solens vinglas tömt.
Så skall din själ få liv av aftonen
medan du går din gång mot sommaren.

3. Aftonens vana är att gå omkring
lyssnande till vart hjärtslag, i vart ting,
i varje myra, varje loppas bröst
för att dem ge en stilla valpsångs tröst.
Morgonen tolka skall vad skogen drömt,
med daggvåt sång som natten hade gömt.
Så skall din själ få liv av aftonen
medan du går din gång mot sommaren.

Kåtan

(mel: "Når fra jordlivets sorger", norsk andlig sång)

Där vår riksdags kolosser sig höjer
stod en grå liten kåta en gång.
Om du riktigt långt örat ner böjer
kan du ännu förnimma dess sång.

Refr: I skogens enkla lilla kåta,
i den stillhet som alltid råder där,
skall jag stadslivet glömma, förlåta,
o, jag längtar till mullrikets sfär.

Forntidsstockholm var täckt av lönn och ekar,
och små kåtor där fanns emellan dem.
På Norrmalm lekte rävungar lekar.
Allt är borta, det blev till Babels hem.

Mina vänner, ni vill väl inte glömma
att vår forntid den stundom knackar på.
Urhistorien som Stockholm vill gömma
skall en dag sin upprättelse få.

(Tillägnad Skogs-David, Sara och Emma)

Vårvisa

(mel. från en sång i Jehovas Vittnenas sångbok)

Här i vårskogen, här trives min själ.
Tankarna klingar med blåklockors spel.
Här vill jag bo i en jordkojas ro.
Bygga från stan till naturen en bro.

Mossorna andas så stillsamt i dag,
och som i drömmande skimmer ser jag
människan förnyas till spirande vår,
längtande, ensam mot kvällen jag går.

Bakterievisan

(egen melodi)

1. Och har du en riktig bakterie
   uti din kropps materie,
   så har du ett litet husdjur,
   då kan du ej gå omkring sur.

2. Materiens ton i C-dur
   och nästan uti D-dur,
   den vaggar dig till en tupplur,
   då kan du ej längre gå sur.

3. Och sitter du än i en bur
   och då har med ett bakteriedjur,
   då kan du ej sitta där sur,
   då spelar du älsklig C-dur.

En morgonvisa
(Egen melodi)

Nu spinner solen sitt ömma nät
av guld kring allt som andas.
Och vinden vandrar med lätta fjät
mot ännu en ljuv dag som randas.

Förväntansfullt som i barnaår
jag går för att möta solen,
med bara fötter och tovigt hår
och sällsamma hjärtefiolen.

Högt upp på kullen jag styr min färd,
där utsikt ges mot Kanaan*.
Där skall min lilla, min lilla värld
få spela med svanen och tranan.

* Kanaan var ett namn för Israel, "det förlovade landet", i Gamla Testamentet.

Fången

(melodi: "Min mor gjette geiter i djupaste dalar", nynorsk folkvisa. Även sången "I verden du finner ei fred eller vile", norsk andlig sång)

Det sitter en fånge i djupaste cellen,
så ensam och sorgsen och väntar på kvällen.
När natten den kommer han sällskap skall finna
bland drömmarnas andar och trösten förnimma.

Så sällan får fången besök utav andra,
i stället så låter han tankarna vandra.
I drömmen han lever, dit når inte muren.
Där sjunger han som näktergalen i buren.

Ett brinnande talgljus han håller i handen
som minner om solen och gemenskapsanden.
Den fången är människan i civilisationen.
En gång skall han nås av den ljuvaste tonen.

Livsflodens sång
(Mel. "Herre, la toner rinne", norsk andlig sång)

1. Ut ur det tysta, milda
rinner en varsam sång:
Drömmande om det vilda
:/: liv som ska segra en gång :/:

2. Så har den drömt så länge,
helgonens rad är lång.
Paradisets förhänge
:/: tjockt blev av stadens betong :/:

3. Dock rinner här Livsfloden
än som i gammal tid.
Men blyga återstoden
:/: blivit försiktig i strid :/:

4. Där på det stela viset,
prästen går i en lund,
ser inte paradiset
:/: ens i en fågel, en hund :/:

5. Djurmissionärer länge
arbetat har bland oss.
Så att vi ur det stränge
:/: slavriket kan komma loss :/:

6. Helgonen har sett floden
med sina drömmars syn.
Och sett dess blyga ljusskеn
:/: skimra vid granskogens bryn :/: